

HBT-seniorerna Göteborg

Möte 20 september 2017

Höstens första möte handlade om begravningar och litet om planer för en ny konferens.

Begravningar

Vi var tio medlemmar som lyssnade och diskuterade med Anna-Carin Timgren från Gillis Ekmans begravningsbyrå. Anna-Carin var lika charmig och trevlig som Karin Asplund, begravningsbyråns jurist, som besökte oss i januari i år.

Vi började med att fråga om Gillis Ekmans reklamkampanj och fick veta att den fått många reaktioner, både positiva och negativa. I annonser i tidningar och på spårvagnar under våren har det stått att personalen på Gillis Ekman är först med att ha genomgått HBTQ-certifiering, och "Om du känner att det här är något du vill stå bakom är du varmt välkommen, om inte, så är vi nog inte för dig." Vi tyckte alla att det var modigt och bra.

Vi fick veta litet om begravningsbyråer i Sverige, att Fonus äger ungefär hälften, och att de privata är anslutna till SBF. Anna-Carin sa att riskkapitalisterna nu är väldigt intresserade av att gå in i branschen och vill göra storbolag av de privata byråerna.

Gillis Ekman har rykte om sig att vara frireligiös och dyr. Det stämmer inte, sa Anna-Carin. Visserligen är Gillis Ekman själv missionsförbundare, men bara att personalen genomgått HBTQ-certifiering visar att det är högt i tak. Personalen har inte bara genomgått utbildningen, utan har fortlöpande möten och diskussioner. De accepterar inte homofoba präster t.ex. om en kund vill anlita en sådan. Och byrån är inte dyrare än andra begravningsbyråer.

Om begravningar i allmänhet sa Anna-Carin att en borgerlig begravning kan se ut precis hur som helst, och att begravningsförrättaren kan vara vem som helst. (Där finns en skillnad från t.ex. vigslar.) Anna-Carin gav exempel på begravningar där det endast varit musik och inget tal, begravningar som förrättats utomhus, på restauranger och i trädgårdar. Vi frågade om lokaler utan religiösa symboler, och det kan vi få hjälp med, och det finns många alternativ. Vid en kyrklig begravning är man däremot beroende av kyrkans regler, kyrkan som lokal och den lokala prästen.

Om kremering, aska och kistor sa Anna-Carin att det är ganska vanligt att bara ha urnan med vid en begravning. Det är tillåtet att strö aska i havet och på land, men efter förfrågan. Det är däremot inte tillåtet att dela på askan, förvara den hemma eller gräva ned den i trädgården. Hon sa också att det numera finns askgravlundar på Västra och Östra gravplatsen i Göteborg. Till skillnad från minneslunden är anhöriga välkomna att närvara vid gravsättning i askgravlunden, och en namnplakett kan sättas upp.

Om kistor sa Anna-Carin att Gillis Ekman är måna om att ha närproducerade produkter, vilket kan bli dyrare. Wellpappkistor är ingen bra idé, eftersom det blir besvärligt att ta hand om resterna. Det måste vara trä som kan brinna ordentligt. Hon sa också att många har ett bårtäcke över en enklare kista. Bårtäcket brukar återanvändas och vi uppmanade Gillis Ekman att skaffa ett regnbågstäcke, vilket Anna-Carin noterade. De funderar redan på att skaffa regnbågskistor.

Alla har rätt till begravningsplats och begravningslokal. Den som inte är medlem i Svenska kyrkan får betala dyrt för en begravning i kyrkan, men gravplatsen är inte kopplad till kyrkan. En gravplats får behållas i 25 år och om det inte finns någon gravrättsinnehavare återgår graven, vilket betyder att den återanvänds. Man kan boka en gravplats när man är över en viss ålder (70?). Det finns inga regler för hur många namn som kan stå på en gravsten, eller vad det ska stå där, det bestämmer gravrättsinnehavaren.

Vi tackade Ann-Karin med en liten blomma för all denna information och en både trevlig och rolig stund, trots det litet trista ämnet.

Konferens

Vi ägnade den sista halvtimmen åt att diskutera den konferens som vi började diskutera i våras. Se särskild bilaga.